

Arrest

nr. 122 492 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten van 23 juli 2013 (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 7 september 1980 en 31 augustus 1985.

Op 8 december 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 juli 2013, met kennisgeving op 2 augustus 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08/12/2010 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

P., M. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Nazran op (...)

Zijn echtgenote: D., A. (...) (RR (...))

Hun minderjarige kinderen:

P., K. (...) (RR (...))

P., M. (...) (RR (...))

P., V.M. (...) (RR (...))

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18/02/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor P., M., (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.17/07/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Eveneens op 23 juli 2013, met kennisgeving op 2 augustus 2013, gaat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan elk van de verzoekende partijen. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In hun tweede middel herhalen zij hun grieven en voeren zij opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit dit middel blijkt dat zij ook de schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, hetzij van de formele motiveringsplicht. Daar deze middelen de grieven herhalen, deze minstens nauw samenhangen, worden beide middelen samen behandeld.

De middelen luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn.

Deze argumentatie in de beslissing is evenwel niet allesomvattend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die: ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er ten onrechte wordt overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materieële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie;

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toe- stand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende part» na te gaan of de vreemdeling in zijn land van her- komst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet of niet afdoende onderzocht is. dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

3.1.2. De verwerende partij beantwoordt in haar nota alle middelen gelijktijdig, gelet op de samenhang ervan. De opmerkingen van de verwerende partij luiden als volgt:

"Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht; Schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van het fairplay beginsel.

Gelet op de samenhang, worden alle 4 middelen samen beantwoord. Verzoekende partij stelt als zou de motivering van de weigeringsbeslissing vaag en nietszeggend zijn, omdat enkel maar gezegd wordt dat er niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er zou nooit onderzoek zijn gebeurd naar de voorwaarden vermeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De motivering zou niet allesomvattend zijn en het zou niet duidelijk zijn waarom niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er zou niet enkel moeten nagegaan worden of er een risico is voor het leven, maar ook of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, of dat er een gevaar is voor een onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van een adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst. Het zou niet noodzakelijk zijn dat de ziekte^ levensbedreigend is, het zou volstaan dat een gespecialiseerde behandeling nodig is of regelmatige consultaties noodzakelijk zijn. Dit zou nooit onderzocht zijn.

Er zou geen onderzoek gebeurd zijn naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst/bestemming.

Aannemen dat er geen problemen zouden zijn met een terugkeer zonder onderzoek, zou onredelijk en onzorgvuldig zijn. De motivering verwijst enkel naar het medisch advies van de arts-adviseur. Bijkomend onderzoek zou uitwijzen dat er een ernstig probleem is dat aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Enkel de toestand in Rusland zou onderzocht zijn, niet die in Ingoesjetië voor personen van Tsjetjeense origine. Het zou niet duidelijk zijn waar verzoekers terecht komen na hun terugkeer.

Ook de gevolgen van de terugkeer op de aandoening van verzoekende partij, werden niet geëvalueerd. Er zou geen behandeling mogelijk zijn, en de zorgen zouden niet toegankelijk zijn in het thuisland. De situatie van vluchtelingen in de thuisregio zou niet onderzocht zijn. De situatie van personen in de Kaukasus zou rampzalig zijn.

Artikel 3 EVRM zou geschonden zijn. Verzoekers zouden terug gestuurd worden naar een regio waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn. Dat zou blijken uit rapporten van algemene bekendheid. De situatie zou er één zijn van willekeurig geweld. Zomaar aannemen dat er geen probleem zou zijn bij een terugkeer naar het thuisland, zou artikel 3 EVRM schenden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 23 juli 2013 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ongegrond wordt verklaard.

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur stelde in zijn advies d.d. 17 juli 2013 dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf.

Aan het medisch advies ging een grondig onderzoek vooraf van de medische attesten die verzoekende partij aan het dossier had toegevoegd. Deze medische attesten worden expliciet opgesomd in het medisch advies van de arts-adviseur.

Dat betekent dat verzoekende partij niet zomaar gratis kan beweren ^ dat er geen grondig onderzoek is voorafgegaan aan de beslissing. Zij geeft ook niet aan met welke concrete elementen in het dossier er geen rekening zou gehouden zijn. Verzoekende partij heeft niet bewezen dat het onderzoek onzorgvuldig gebeurd is, daar niet duidelijk gemaakt wordt welke elementen niet werden meegenomen in de beoordeling.

Anderzijds staat het vast dat het advies betrekking heeft op de juiste persoon, daar niet betwist wordt dat de in het advies geciteerde attesten de juiste zijn.

Het louter oneens zijn met het oordeel van de arts—adviseur kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing. Bovendien kan de Raad zich niet in de plaats stellen van de arts-adviseur om de medische problematiek in te schatten.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen.

Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer."

(arrest RvV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012)

"De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing en het medisch advies van de arts—attaché blijkt dat er niet wordt getwijfeld aan de ernst van de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt. Er wordt immers gemotiveerd dat de medische aandoeningen beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat worden behandeld en opgevolgd.

Bijgevolg betwist de arts-attaché ook als 'generalist', geenszins de ernst van de aandoeningen van verzoekster. Verzoekster beperkt haar kritiek tot een loutere bewering zonder haar grief te verduidelijken met concrete elementen waarom zij meent dat het medisch advies aan objectiviteit zou ontbreken. Er moet worden opgemerkt dat via een dergelijke summiere uiteenzetting verzoekster niets meer doet dan te kennen geven dat zij het niet eens is met het medisch advies van de arts-attaché. Het feit dat zij het niet eens is, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing lijden. " (RvV nr. 68 275 van 11 oktober 2011)

De bevoegdheid van de arts - adviseur inzake medische regularisaties wordt expliciet omschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur ontkent de aandoeningen van verzoekende partij niet, noch trekt hij die in twijfel. Hij heeft de gezondheidsrisico's beoordeeld en is tot de conclusie gekomen dat de aandoeningen geen aanleiding kunnen zijn tot een medische regularisatie.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk welke "ernstige problemen" in een bijkomend onderzoek onderzocht moesten worden. Zij blijft vaag en nietszeggend over de medische problematiek waarvan de ernst in het advies zou onderschat zijn.

Verzoekende partij bekritiseert de beslissing, maar brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat haar aandoening wel degelijk levensbedreigend zou zijn of dat er een risico zou bestaan op een onmenselijke behandeling. Zij laat na het motief van de beslissing te weerleggen.

"(...) Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter § 1 eerste lid van de vreemdelingenwet met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In casu wordt door verzoekende partij op het eerste gezicht aldus geen schending van artikel 2 en 3 (en 25) van het EVRM aannemelijk gemaakt die zou voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing die ertoe strekt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Derhalve lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM. (...) "

(RVV, arrest nr. 76.474 d.d. 5 maart 2012)

Verzoekende partij onderbouwt haar kritiek op de beslissing niet. Het volstaat niet om kritiek te spuien op de beslissing het advies van de arts—adviseur om een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de redelijkheidsplicht aannemelijk te maken. Zij moet minstens een begin van bewijs leveren dat de medische opvolging niet aanwezig is in het thuisland. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit dit zou blijken.

Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken.

Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen."

(RvV 5 maart 2012, nr. 76.474)

Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aangetoond.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoekster in concreto aantonen dat haar actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om haar een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven.

In het arrest van het EHRM van 20 december 2011 *^YOH-EKALE MWANJE t/België'* (nr. 10486/10), bevestigde het Hof de 'hoge drempel' die wordt gesteld om 'medisch asiel' te genieten.

Die zaak handelde over een seropositieve vrouw, waarbij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kameroen dienden te worden beoordeeld.

Het Hof stelde dat uit het dossier kon worden afgeleid dat de voor verzoekster nodige medicijnen in Kameroen beschikbaar zijn, doch dat hun toegankelijkheid slechts bepaald werd op 1.89% van de patiënten die ze nodig hebben. Desalniettemin, op basis van deze vaststellingen, concludeerde het Hof dat dergelijke omstandigheden niet volstaan om tot een schending van artikel 3 EVRM te besluiten.

De verzoekende partij betwist niet dat haar aandoening niet direct levensbedreigend is en haar gezondheidstoestand niet kritiek.

Uit de bewoordingen van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten (een "reëel risico" voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een "onmenselijke of vernederende behandeling") zoals die worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf, doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b) , van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling) .Parl.St. , Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, p. 9

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimum-normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming ».

De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voornoemde richtlijn en het invoegen van deze begrippen (subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...), voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielpcedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voornoemde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Wat de door verzoekende partij aangehaalde medische aandoening betreft, wordt het advies van de arts-adviseur niet ernstig tegengesproken, die duidelijk maakt, conform de rechtspraak van het EHRM, dat om tot verblijfsrecht te leiden, de ingeroepen aandoening betrokkene in een kritieke gezondheidstoestand plaatst of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

"Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Vooreerst dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is."

(RvV 7 april 2010, nr. 41 432)

Louter verklaren dat uit internationale rapporten van algemene bekendheid blijkt dat er problemen zouden zijn in de thuisregio, bewijst nog niet dat verzoekende partij problemen zal ondervinden in het thuisland.

"In zoverre verzoekster stelt dat "uit internationale rapporten kan worden afgeleid dat de zorgverstrekking in Kosovo ondermaats is, moet worden toegelicht dat verzoekster in gebreke blijft uiteen te zetten naar welke rapporten zij meent te kunnen verwijzen en dat zij niet aantoot dat uit de inhoud van deze rapporten kan worden afgeleid dat de vaststellingen die werden gedaan met betrekking tot haar persoonlijke toestand incorrect zijn."

(RvV 21 december 2012, nr. 94.338)

Het is trouwens allesbehalve duidelijk op welke rapporten van 3-igemene bekendheid verzoeker precies doelt. Die opmerking is in die mate vaag dat er geen antwoord op kan gegeven worden.

De behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst werden wel degelijk onderzocht.

Verzoekende partij toont niet in concreto aan dat de bevindingen uit het onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het thuisland, niet van toepassing zouden zijn op de specifieke regio waarvan verzoekende partij afkomstig zou zijn, noch dat haar afkomst in deze zou leiden tot een discriminatie op vlak van medische behandelingen en de toegankelijkheid tot de nodige zorgen.

Verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, kan gesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de Administratieve overheid dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382. dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

De middelen zijn niet ernstig."

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond wordt verklaard nu het aangehaalde medisch probleem niet kan weerhouden worden als grond voor een verblijfsvergunning, waarbij in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 juli 2013 met betrekking tot de eerste verzoekende partij, dat aan de bestreden beslissing is toegevoegd en waarop deze beslissing is gebaseerd.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Uit deze bepaling blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gegrond kan worden verklaard indien de aanvrager bewijst op zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en indien er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

Het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in

het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.12.2010.

— Verwijzend naar het medisch attest d.d. 26/11/2010 van Dr. D.E. (...), huisarts te Antwerpen;

— Verwijzend naar het medisch attest d.d. 10/12/2010 van Dr. D.E. (...), huisarts te Antwerpen;

— Verwijzend naar het medisch attest d.d. 28/04/2011 van Dr. D.E. (...), huisarts te Antwerpen;

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijts het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds april 2011.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene, een 32jarige man in 2010 naar België is gevlucht vanuit

Hij lijdt aan een post traumatisch stress syndroom met veel angst en slaapstoornissen. Tussen 1997 en 1999 diende hij in het leger waar hij psychotraumatia opliep en slachtoffer werd van een polytrauma met een hersenschudding. In 2008 werd hij opnieuw slachtoffer van een polytrauma. In december 2010 nam betrokkene Mirtazapine, een antidepressivum en Zolpidem een slaapmiddel. In 2011 neemt hij echter geen psychofarmaca meer. De huisarts geeft aan dat psychiatrische opvolging vereist is maar het medisch dossier bevat geen enkele evidentie van concrete psychiatrische opvolging in België. In

november 2010 - april 2011 attesteert de huisarts dat er een risico bestaat op psychose-suicide bij stopzetting van de behandeling maar betrokkene werd op dat moment niet behandeld voor de PTSD noch medicamenteus noch psychiatrisch. De opvolging wordt verzekerd door de huisarts. Betrokkene werd op geen enkel moment gehospitaliseerd.

Betrokkene lijdt aan COPD graad II-III, dit is gemiddeld tot ernstig chronisch obstructief longlijden. Het medisch dossier bevat echter geen resultaten van longfunctie-onderzoeken noch een verslag van de longarts. Betrokkene neemt Symbicort(=formoterol en budesonide), Xanthium(=theofylline) en acetylcysteine. Het medisch dossier laat niet toe de oorzaak van deze COPD te kennen (bv roken of een allergische constitutie...) De beschikbaarheid van Symbicort en Xanthium is vereist. Echter de werkzaamheid van mucolytica zoals acetylcysteine is niet bewezen. Ik weerhoud dit medicijn dan ook niet als essentieel in de behandeling. Opvolging door een huisarts volstaat zoals dit nu ook in België het geval is.

Betrokkene zou ook lijden aan lumbale spondylose met discussiema en een pijnsyndroom. Dit wordt niet bevestigd door medische beeldvorming (RX of Scan) en het medisch dossier bevat geen neurologisch noch orthopedisch verslag. Betrokkene neemt ontstekingsremmers en pijnstillers: Meloxicam (=meloxicam =ontstekingsremmer), Rofenid (=ketoprofen =ontstekingsremmer) en Zaldiar (=tramadol +paracetamol =pijnstillers). Kinesitherapie zou vereist zijn. Betrokkene moet kunnen beschikken over een ontstekingsremmer en een pijnstillers en opvolging door de huisarts volstaat zoals dit nu ook in België het geval is.

Betrokkene nam in 2010 Avelox, een antibioticum. Dit middel wordt kortdurend gebruikt om acute infecties te bestrijden. Er is geen chronisch gebruik. Ik ga de beschikbaarheid dan ook niet nagaan.

Mantelzorg is niet vereist. Betrokkene kan niet reizen.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in de Russische federatie.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:

- Van International SOS van 20/08/2012 met uniek referentienummer 4270 en van 20/02/2013 met nummer 4634: Hieruit blijkt dat opvolging zowel ambulant is als in het ziekenhuis en psychotherapie mogelijk is zowel door een psychiater als door een psycholoog. Dit kan oa in het psychiatrisch hospitaal 4 te Bekhtereva bld 15 te Moskou, in het City Clinical Psychiatric Hospital 15 Mosckvorechye, bld 7 te Moskou en in het Psychatry Clinical Hospital 1 Zaorodnoe shosse bld 2 ook te Miskou

- van International SOS van 06/06/2013 met uniek referentienummer 4840 en van 21/03/2013 met nummer 4691. Hieruit blijkt dat Symbicort beschikbaar is alsook Tramadol.

- Van International SOS van 05/04/2013 met nummer 4724: Hieruit blijkt dat opvolging door een huisarts mogelijk is. Ook orthopedische opvolging is beschikbaar.

Hieruit blijkt dat betrokkene opgevolgd kan worden zowel door een psychiater als door een psycholoog. Psychotherapie is ook mogelijk. Voorlopig heeft betrokkene geen psychofarmaca nodig. Betrokkene kan door een huisarts opgevolgd worden wat de long- en orthopedische problematiek betreft.

Medicatie:

- Tramadol: zie medcoi 4840 nr 10

- symbicort: medcoi 4691 nr 13 en lijst van beschikbare medicijnen van Rusland

- Meloxicam en ketoprofen zijn ontstekingsremmers die vervangen kunnen worden door equivalenten zoals diclofenac en Ibuprofen: zie lijst van beschikbare medicijnen

- Paracetamol: lijst van beschikbare medicijnen van Rusland

- Theofylline: kan vervangen worden door salbutamol zie lijst van beschikbare medicijnen van Rusland

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen, afgegeven kan worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot de behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorg te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening,

namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende : « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »⁵ Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, de Russische Federatie. De Russische staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang, waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt. De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Voor de behandeling van volgende aandoeningen is de medicatie gratis, waartoe dus ook betrokkene zijn aandoening behoort. Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Aangezien deze beslissing ook geldt voor betrokkene zijn echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook haar steentje bijdraagt.

De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische Federatie. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Uit het medisch verslag toegevoegd aan de bestreden beslissing blijkt dat de arts van de verwerende partij in casu op uitvoerige wijze is ingegaan op de door de verzoekende partij verstrekte informatie: de arts onderzoekt de medische stukken en onderzoeken en maakt melding van recente bronnen betreffende de medicatie, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking en de aanwezigheid van ziekenhuizen, artsen en specialisten. Hij doet dit op basis van gespecificeerde en zeer concrete informatie. Deze informatie en vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier.

Voorts wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing dient samen gelezen te worden met het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de beslissing – die ernaar verwijst - is gebaseerd, en dat dit advies deel uitmaakt van de motieven.

De verzoekende partijen kunnen gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat nooit enig onderzoek is gebeurd naar alle voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de ambtenaar-geneesheer geen afdoend onderzoek heeft gevoerd naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst. Bovendien maken zij niet duidelijk met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden, noch weerleggen zij met hun betoog de concrete bevindingen van de ambtenaar-geneesheer. Het betoog is rekening houdend met het grondig en concreet advies van de arts van de verwerende partij nietszeggend en vaag. Er is geen sprake van standaardargumentatie. Er wordt in concreto aangeduid tot welke bestaande instellingen en ziekenhuizen waar welbepaalde artsen en specialisten werkzaam zijn de eerste verzoekende partij zich in Rusland kan wenden in het kader van de verderzetting van de behandeling noodzakelijk voor de aandoeningen waaraan zij lijdt.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat de eerste bestreden beslissing niet met de nodige zorg is genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden achten.

Het middel luidt als volgt:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen een grondig onderzoek doorvoert.

Door zomaar standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakkelijksheidsaannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig correct onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele behandelingsmogelijkheden van de medische toestand van verzoeker, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstig probleem dat aanleiding kan geven tót een vernederende of onmenselijke behandeling.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. .17.07.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst rekening houdend met de etnische afkomst van verzoekers.

Dat door de adviserend geneesheer werd verwezen naar algemene rapporten inzake de algemene toestand in Rusland doch geenszins enig onderzoek heeft verricht naar de toestand in Ingoesjetië en bovendien ook geenszins enig onderzoek heeft verricht naar de toestand voor personen van Tsjetsjeense origine.

Dat in deze omstandigheden het onderzoek naar de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst onvoldoende in concreto is geschied en verwerende partij zich niet kan beperken tot een opsomming van de algemene toestand in de Russische Federatie en het beschrijven van de toestand klaarblijkelijk in Moskou.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomst-land, hetgeen ten zeerste echter van belang is;

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang.

Nochtans dient de overheid in haar oordeel betreffende een aanvraag tot medische regularisatie steeds standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene, en deze overheid dient deze te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 17.07.2013.

Er werd tevens geen enkele uitspraak verricht door de adviserend geneesheer betreffende de mogelijkheid al dan niet tot behandeling na terugkeer naar het geboorte-land en meer specifiek in Ingoesjetië.

Alles er geenszins in concreto wordt aangetoond waar verzoeker terecht zou kunnen voor de opvolging van zijn lichamelijke en psychische problematiek.

Het feit dat medicijnen aanwezig zouden zijn, belet niet dat er ook nog een tweede component is, met name de opvolging door een dokter-specialist.

Dat bovendien er thans manifeste vervolging aan de orde is van vluchtelingen uit de Kaukasus in Rusland, en in het bijzonder in Tsjetjenië.

Dat daarnaast ook geen de minste duidelijkheid verschaft wordt inzake de behandelingswijze van de pathologie, de concrete mogelijkheden van behandeling en de toegang tot de noodzakelijke behandeling in het concrete geval van verzoekers.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op deze essentiële punten nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, én verder over alle aspecten van de gezondheidstoestand van verzoeker, zo ondermeer door standpunt in te nemen betreffende de behandeling, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, én zonder enige uitspraak te doen inzake de behandeling en zonder enige concrete informatie over de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor verzoeker, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de medische toestand aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen,

foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Ingoesjetië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Ingoesjetië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudence van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Ingoesjetië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekers geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Ingoesjetië, en door de arts-adviseur hierover geen standpunt werd ingenomen."

3.2.2. Het antwoord van de verwerende partij in de nota met opmerkingen met betrekking tot alle middelen werd reeds opgenomen onder punt 3.1.2., zodat hiernaar kan worden verwezen voor wat betreft haar opmerkingen met betrekking tot het derde middel.

3.2.3. Waar de verzoekende partijen opnieuw stellen dat een grondig onderzoek mag verwacht worden en in het middel ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanhalen volstaat de vaststelling dat in casu een grondig en concreet onderzoek is geschied dat terug te vinden is in de motieven van het advies dat aan de bestreden beslissing is toegevoegd en er deel van uitmaakt. Er kan verwezen worden naar hetgeen uiteen gezet is in punt 4.1.3. Verder kan nog worden aangevuld dat het onderzoek door de ambtenaar-geneesheer wordt gevoerd opdat er zekerheid zou zijn over de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst – hetgeen in casu de conclusie vormt van zijn medisch verslag – zodat wel degelijk een standpunt wordt ingenomen over de gevolgen bij een terugkeer naar het land van herkomst. De verzoekende partijen kunnen niet het tegendeel voorhouden. Daarnaast tonen de verzoekende partijen niet aan waaruit zij afleiden dat de ambtenaar-geneesheer een standpunt dient in te nemen over de evolutie van de aandoeningen in geval van terugkeer.

De schending van de aangehaalde beginselen en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn niet aangetoond nu in wezen de verzoekende partijen hun grieven van het eerste en tweede middel herhalen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partijen beperken zich tot het aanhalen van de schending van artikel 3 EVRM omdat de arts zich ertoe beperkt zou hebben te stellen dat er een behandeling mogelijk is in Rusland, waarbij hij zou verwijzen naar algemene rapporten inzake de algemene toestand in Rusland, terwijl hij geenszins onderzoek zou hebben gevoerd naar de toestand in Ingoesjetië en de toestand voor personen van Tsjestjeense origine. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen noch in de aanvraag om machtiging tot verblijf noch in de aanvullingen ervan hebben meegedeeld dat zij een dergelijke achter-

grond hebben, laat staan dat zij hierdoor moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg in Rusland, zodat zij de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer niet kunnen verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Zij concretiseren dit overigens evenmin in hun verzoekschrift en beperken zich tot loutere beweringen. De Raad herhaalt bovendien dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk standpunt heeft ingenomen aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen en medicatie in Rusland, bevindingen die door de verzoekende partijen geenszins worden weerlegd.

Verder voeren de verzoekende partijen met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 EVRM slechts aan dat er in de Kaukasus problemen zijn in verband met mensenrechtenschendingen en beperken zij zich tot het geven van een louter algemene uiteenzetting omtrent de situatie aldaar, die ernstig en precair zou zijn. Hun betoog betreffende de situatie in de Kaukasus wordt niet ondersteund door stukken of verwijzingen naar rapporten. Zij verwijzen eveneens naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, maar stellen hieromtrent slechts dat verschillende elementen uit deze conventie geïnterpreteerd werden in de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen met betrekking tot de Kaukasus, zonder enige verwijzing. In casu brengen de verzoekende partijen geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een persoonlijke gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De verzoekende partijen beperken er zich toe te stellen dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in hun herkomstland – een situatie waarvan zij overigens voor het eerst melding maken in huidig verzoekschrift en waarover geen elementen terug te vinden zijn in het administratief dossier – doch brengen zelf geen concrete gegevens aan die wijzen op een mogelijk risico in Rusland hetzij de Kaukasus op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De Raad kan aldus op basis van een dergelijk algemeen betoog van de verzoekende partijen ook niet vaststellen dat de verwerende partij is tekortgekomen in haar plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken. Niets belet de verzoekende partij overigens, zo ernstige nieuwe elementen bestaan die wijzen op een gevaarlijke en precaire situatie in het herkomstland, om een asielaanvraag in te dienen in welk geval, mits inachtneming van de wettelijke bepalingen ter zake, in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus een onderzoek naar de veiligheid zich opdringt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play beginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Er werd geen enkel (afdoend) onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië.

Minstens is het zo dat deze situatie in Ingoesjetië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Ingoesjetië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geïdentificeerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Ingoesjetië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is.

Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om personen van Tsjetsjeense afkomst afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus—11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Ingoesjetië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Ingoesjetië;

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door zomaar aan te nemen dat er wel geen probleem zal zijn, is manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu is er nooit een afdoend onderzoek gebeurd in dit verband.

Dat om dezelfde redenen als voormeld ook de medebetekende bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden met voorafgaand schorsing."

3.3.2. Het antwoord van de verwerende partij in de nota met opmerkingen met betrekking tot alle middelen werd reeds opgenomen onder punt 3.1.2., zodat hiernaar kan worden verwezen voor wat betreft haar opmerkingen met betrekking tot het vierde middel.

3.3.3. Vooreerst merkt de Raad op dat de eerste bestreden beslissing een ongegrond verklaring van een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is en niet een antwoord op een ingediende asielaanvraag. Voorts kan een algemene verwijzing naar "een arrest" van het Hof van Justitie van 17 september 2009 dan nog niet beantwoord worden bij gebreke aan enige verdere concrete aanduiding van het arrest. Een rapport van 2008 dient als achterhaald te worden beschouwd. Verder wordt niet verduidelijkt welke "recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid" worden bedoeld. Waar de verzoekende partijen stellen dat hun afkomst uit Ingoesjetië niet in vraag wordt gesteld, kan er op gewezen worden dat zij deze afkomst pas voor het eerst in hun verzoekschrift meedelen.

Met het algemeen en vaag betoog van de verzoekende partijen wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond of van de bepalingen die de verzoekende partijen in dit middel als zijnde geschonden aanvoeren. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het bestuur zich niet onpartijdig heeft opgesteld zodat er geen sprake is van een schending van het fair playbeginsel. Voorts tonen de verzoekende partijen evenmin aan dat de aandoeningen van de eerste verzoekende partij van die aard zijn dat een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen bestaan. Een schending van de motiveringsplicht wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3.4. Uit het derde en vierde middel blijkt dat de verzoekende partijen enkel de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren voor wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft. Er kan worden verwezen naar de punten 3.2.3 en 3.3.3. Voor het overige worden tegen deze beslissingen geen andere grieven aangevoerd.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN